RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/30 Mo

i n d e k l a c h t nr. 121.99

ingediend door:

hierna afzonderlijk aan te duiden als 'klaagster' en 'belanghebbende' en tezamen als 'klagers',

tegen:

hierna tezamen te noemen 'verweerders' dan wel 'verzekeraars'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster heeft in mei 1997 een 'cascoverzekering opleggers' bij verzekeraars gesloten. In 1998 heeft klaagster koeltrailers onder deze polis ter dekking aangeboden. Die koeltrailers werden gebruikt voor vervoer van vleesproducten van Frankrijk, via Nederland, naar Rusland. Op 6 januari 1999 heeft klaagster de vermissing van dertien koeltrailers aan verzekeraars gemeld. Twee van de dertien trailers zijn eigendom van klaagster; de overige elf zijn door klaagster gehuurd waarvan negen bij de belanghebbende. Verzekeraars hebben uitkering onder de polis afgewezen.

Op de 'cascoverzekering opleggers' zijn de algemene voorwaarden 'Motorrijtuigverzekering vrachtauto's MR VA96' van toepassing, alsmede clausule H.M. 93/01. Die clausule luidt:

'Voorzover een uitbreiding op de Algemene Voorwaarden Motorrijtuigverzekering Vrachtauto's MR VA96 worden de 'Speciale installaties' van de op deze polis verzekerde objecten geacht te zijn verzekerd:

- overeenkomstig de Algemene Voorwaarden 'Nederlandse Beurspolis voor Landmateriaal 1991', art. 3.1.2. (casco-uitgebreid), doch voor objecten ouder dan 5 jaar, art. 3.1.1. (casco-standaard).

Met inachtname van de bepalingen als vermeld in aangehecht clausuleblad H.C. 91.

Onder speciale installaties wordt verstaan, die installaties welke het verzekerd object in staat stellen zijn specifieke taak te verrichten zoals: tanks, hefcylinders, compressoren, betonmolens e.d. Onder speciale installaties wordt nadrukkelijk niet begrepen het chassis met aan- en toebehoren, laadbakken*, huiven, banden, cabines, (...)

Resumerend: 'het voertuig in zijn normale staat en nog niet aangepast/ uitgerust voor zijn specifieke taak'.

*nadrukkelijk wordt bepaald, dat onder laadbak niet wordt verstaan de opbouw van tankwagens, koelwagens, thermowagens, veewagens, beweegbare laadvloeren.'

De klacht

De door klagers ingediende klachten luiden - samengevat - als volgt.
Ten onrechte stellen verweerders dat de bepalingen van clausuleblad H.C. 91 niet onverkort gelden. Volgens klaagster is clausule H.C. 93/01, en daarmee de ruimere dekking van de speciale voorwaarden voor landmateriaal, van toepassing op de koeltrailers in hun geheel. Klaagster wenste de koeltrailers volledig verzekerd te hebben; er is nimmer gesproken over een scheiding tussen het kale chassis en de opbouw. Door de tussenpersoon is clausule H.M. 93/01 in de polis opgenomen. Die clausule is volstrekt onduidelijk. Naar de letter valt slechts de opbouw van de koeltrailers daaronder. Bij koeltrailers kan men echter niet spreken van een afzonderlijke opbouw. Het antwoord op de vraag welke voorwaarden nu precies van toepassing zijn is van groot belang. De dekking volgens de clausule HM 93/01 is immers aanmerkelijk uitgebreider
dan de dekking krachtens de voorwaarden MR VA96. Verweerders baseren hun afwijzing op twee artikelen uit de voorwaarden MR VA96. Tegelijkertijd nemen zij geen eenduidig standpunt in ter zake van de vraag welke voorwaarden van toepassing zijn. Aanvankelijk stelden zij dat clausule HM 93/01 slechts van toepassing was op de kale trailers. Indien dat standpunt juist is, hadden zij ten aanzien van de kale trailers een afzonderlijke beslissing moeten nemen met inachtneming van de ruimere dekking. Thans laten verweerders in het midden hoe zij clausule HM 93/01 uitleggen, terwijl die bepaling voor de beoordeling van de dekking van essentieel belang is. Zij schaden daardoor de goede naam van het verzekeringsbedrijf. Het bevreemdt klaagster dat verweerders niet weten hoe de polis, die zij zelf hebben opgesteld, moet worden uitgelegd. Er is geen enkele reden om voor het ene deel van de opleggers een ruimere dekking overeen te komen dan voor het andere deel. Bij de schaderegeling is een dergelijk onderscheid in de praktijk niet goed te hanteren. Bij verlies wordt de verzekerde som van het verzekerde object vergoed. Met betrekking tot de verzekerde waarde van de koeltrailers is geen onderscheid gemaakt tussen het chassis en de opbouw. Het was bekend dat elf van de dertien trailers door klaagster werden gehuurd. Ook in dat kader is er geen enkele reden te bedenken waarom klaagster slechts een gedeeltelijke dekking zou afspreken. De premie bedraagt 1,5 % van de cataloguswaarde. De marktpremie voor een standaard dekking voor koeltrailers bedraagt circa 1%. Indien de extra ruime dekking slechts voor een gedeelte van de opleggers zou gelden, zou dat niet te rijmen zijn met de hoogte van de premie. In ieder geval dient de onduidelijkheid in de polis voor rekening van verweerders te komen.

Ten onrechte beroepen verweerders zich op het bepaalde onder 4.1. van de verzekeringsvoorwaarden MR VA96.
Deze bepaling heeft betrekking op verplichtingen van de verzekerde in geval van schade. Verweerders stellen dat klaagster niet aan die verplichtingen heeft voldaan en concluderen daaruit dat klagers geen rechten aan de polis kunnen ontlenen. Artikel 4.1. van de MR VA96 is niet van toepassing, daar artikel 12 van clausuleblad H.C. 91 in samenhang met de daarbij behorende 'Algemene Voorwaarden Nederlandse Beurspolis voor Landmateriaal 1991' een voor klaagster gunstiger regeling biedt. Aldus prevaleert die bepaling. Ook indien artikel 4.1. van

de MR VA96 wel van toepassing zou zijn, treft het beroep van verzekeraar daarop geen doel. De volgens verzekeraars in september 1998 reeds vermiste trailer gold toen voor klaagster als niet vermist. Er was toen geen reden tot zorg, omdat tot medio oktober 1998 nog substantiële betalingen van de Russische opdrachtgever werden ontvangen. Alleen indien verzekeraars bewijzen dat klaagster de in artikel 5.1. van de 'Algemene Voorwaarden Nederlandse Beurspolis voor Landmateriaal 1991' niet is nagekomen, verliest klaagster haar recht op uitkering van het meerdere. Verzekeraars geven niet aan dat er extra schade is als gevolg van het handelen van klaagster in strijd met haar verplichtingen en hoe groot de extra schade is. Door zich onverkort op artikel 4.1. van de MR VA96 voorwaarden te beroepen schaden verzekeraars de goede naam van het verzekeringsbedrijf.
Ten onrechte beroepen verweerders zich op het bepaalde onder 3.1. sub g van de MR VA96 voorwaarden. Deze bepaling behelst een uitsluiting voor schade ontstaan terwijl het voertuig voor andere doeleinden wordt gebruikt dan aan de verzekeraars is opgegeven. Verweerders stellen dat klaagster de trailers heeft onderverhuurd aan haar Russische zakenpartners. Deze materie wordt ook geregeld in artikel 8 van het clausuleblad H.C. 91. In dat artikel is bepaald dat de regels 89 en 90 van de daarbij horende (beurspolis) voorwaarden worden doorgehaald, welke regels de verzekeringnemers verplichten een wijziging van het doel door te geven aan de verzekeraar. Nu deze regels zijn doorgehaald, behelst de bijzondere regeling weer een uitbreiding, waardoor deze prevaleert. Het beroep van verweerders op de bestemmingswijziging mist daardoor doel. Ook indien sprake zou zijn van onderverhuur, leidt dat niet tot overtreding van de ingeroepen bepaling. Het doel van de verzekerde trailers is het vervoeren van bederfelijke waren. De trailers worden voor dat doel gebruikt. Verzekeraars hanteren het begrip 'wijziging van de doeleinden' ten onrechte voor een wijziging van de juridische titel. Er was voorts geen sprake van onderverhuur. De overeenkomst tussen klaagster en haar Russische afnemer bracht voor klaagster de verplichting mee zaken (over) te laden in
Nederland en België en de geladen koeltrailers per boot van Lübeck naar Helsinki over te zetten. De Russische afnemer droeg vervolgens zorg voor vervoer van de geladen trailers naar Rusland en bracht de trailers weer terug. Het betrof hier een overeenkomst sui generis waarin de elementen van een vervoersovereenkomst overheersen. Klaagster heeft de tussenpersoon over deze gang van zaken bij brief van 5 februari 1998 geïnformeerd en die heeft dat zonder meer geaccepteerd.

Ten onrechte stellen verweerders dat klaagster in strijd heeft gehandeld met de verplichting tot beperking van de schade, zoals opgenomen in artikel 283 van het Wetboek van Koophandel.

De schuld van de Russische afnemer was ten tijde van het beroep op de verzekering aanmerkelijk lager dan ƒ 400.000,-. De schuld is tot ƒ 400.000,- opgelopen, omdat de aan klaagster door haar verhuurders in rekening gebrachte huurpenningen door klaagster op haar beurt aan de Russische afnemer werden doorbelast ten titel van gevolgschade. Voorts had de Russische afnemer aanvankelijk plausibele verklaringen gegeven voor de omstandigheid dat de trailers niet terugkwamen. Pas toen de telefoon in Rusland door een aan klaagster onbekend persoon werd opgenomen, ontstond er reden voor argwaan. Toen heeft klaagster de tussenpersoon onmiddellijk op de hoogte gesteld. Klaagster heeft aangifte gedaan bij de Nederlandse politie. Als aangifte bij de Russische politie had moeten

worden gedaan, hadden verzekeraars dat toen moeten mededelen. Het beroep op artikel 283 K berust op een onjuiste feitelijke grondslag.

Ten onrechte verbinden verweerders aan het beroep op artikel 283 K de conclusie dat er geen recht op uitkering bestaat.

Verzekeraars zullen moeten aantonen dat de maatregelen die klaagster heeft nagelaten te nemen, effect zouden hebben gehad en dat zij daardoor schade hebben geleden. Zij kunnen niet volstaan met te stellen dat klaagster tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen zonder aan te geven in welke zin zij daardoor benadeeld is. De door verzekeraars ingeschakelde expert heeft zijn Russische correspondent een onderzoek laten instellen. De expert heeft geen aangifte gedaan bij de (Russische) politie en heeft de Russen die de trailers volgens hem achterhouden, niet gesommeerd deze terug te geven.

Ten onrechte stellen verweerders dat de uitkering niet ten goede behoeft te komen aan de belanghebbende. Zij voeren aan dat de tussen klaagster en de belanghebbende overeengekomen cessie van de rechten uit de verzekeringsovereenkomst in strijd is met het fiduciaverbod. Voorts stellen zij dat zij evenmin op grond van de leaseclausule aan de belanghebbende behoeven te betalen, nu zij de clausule hebben herroepen. Op het moment dat klaagster haar rechten op de uitkering aan de belanghebbende overdroeg waren de trailers al vermist en had klaagster de schade al gemeld. De belanghebbende had toen al een vordering op klaagster ter hoogte van de schade. De onderhavige cessie is volgens vaste jurisprudentie geen overdracht tot zekerheid. Het standpunt te dezen van verzekeraars is rechtens onverdedigbaar. De leaseclausule kon voorts niet worden herroepen, omdat deze al aanvaard was.

Verweerders behandelen de zaak niet met de vereiste voortvarendheid. Nadat in januari 1999 was komen vast te staan wat met de trailers was gebeurd, stelde de raadsman van verzekeraars een groot aantal vragen die eerder en geconcentreerd aan de orde hadden kunnen komen. De behandeling van de zaak is daardoor onaanvaardbaar vertraagd, terwijl verzekeraars ervan op de hoogte zijn dat klaagster behalve door de belanghebbende ook door twee andere verhuurders wordt aangesproken en de belanghebbende op haar beurt door een leasingmaatschappij. Omtrent een aantal relevante punten hebben verweerders nog steeds geen standpunt ingenomen.

<u>Het standpunt van verweerders</u>

De stelling van klaagster dat verweerders zich ten onrechte op het standpunt stellen dat de bepalingen van clausuleblad H.C. 91 niet onverkort gelden, is onjuist. Op de eerste bladzijde van de polis staat dat de verzekerde objecten zijn gedekt overeenkomstig de inhoud van de MR VA96 en van clausule HM 93/01. Die clausule bepaalt dat de beurspolis en clausuleblad H.C. 91, voor zover een uitbreiding van de MR VA96, van toepassing zijn op de ‘speciale installaties’ van de verzekerde objecten. Dit zijn de installaties die het verzekerde object in staat stellen zijn specifieke taak te verrichten. De specifieke taak van een koeltrailer is het koelen van de daarin te vervoeren goederen. Tot de speciale installaties behoren dus in elk geval de koelaggregaten en de voor effectieve koeling vereiste, geïsoleerde opbouw. Dit wordt bevestigd door de overige bepalingen in clausule HM 93/01. Daarin staat dat onder speciale installaties niet moet worden begrepen het chassis van de koeltrailer met aan- en toebehoren, terwijl de opbouw van koelwagens juist wèl onder het begrip speciale installatie moet

worden gebracht. Uit het voorgaande volgt dat het chassis van de trailers op andere voorwaarden is verzekerd dan de opbouw van de trailers. Zo is het chassis met aan- en toebehoren verzekerd overeenkomstig de MR VA96, terwijl de opbouw (inclusief koelaggregaten) verzekerd is volgens de MR VA96, alsmede de beurspolis en clausuleblad H.C. 91 voorzover deze daarop een uitbreiding zijn. De inhoud van de polis heeft nooit aan duidelijkheid te wensen overgelaten. Ook klagers leggen de polis zo uit dat slechts de opbouw van de koeltrailers onder clausule H.M. 93/01 valt. Dat klaagster als professioneel handelende partij de aangeboden polis zonder meer heeft aanvaard zonder de tussenpersoon en/of verzekeraars kritische vragen te stellen over de inhoud ervan, kan niet aan verweerders worden tegengeworpen. De polis is (mede) opgemaakt door de tussenpersoon, derhalve mede namens klager. Eventuele onduidelijkheden worden daarom niet zonder meer toegerekend aan verzekeraars.

Klaagster heeft (het mogelijk ontstaan van) de schade te laat gemeld en de schade te weinig beperkt. Klaagster stelt dat zij al vanaf het begin goederen van Frankrijk naar Rusland vervoert zonder dat daaraan enige schriftelijke afspraak ten grondslag ligt. Een dergelijke handelwijze brengt zeer grote risico's mee. Dat klaagster bereid was dergelijke risico's te aanvaarden verschaft enig inzicht in de wijze waarop zij heeft zorg gedragen voor de (grotendeels door haar gehuurde) trailers. Op 2 september 1998 is een van de door klaagster gehuurde trailers verscheept van Lübeck naar Helsinki. Deze trailer was niet binnen de gebruikelijke termijn van ± 10 dagen weer terug in Lübeck. Klaagster had naar eigen zeggen geen reden om zich daar zorgen over te maken, omdat zij door de Russische afnemer was geïnformeerd dat de bedoelde trailer bij terugkomst in Helsinki geladen was met lading uit een andere trailer waardoor met die trailer van klaagster geen tussentijdse retourtocht naar Lübeck was gemaakt. De bedoelde trailer is na aflevering van de tweede lading niet teruggekeerd uit Rusland. Toch heeft klaagster tussen 30 september en 23 oktober 1998 nog twaalf trailers naar Rusland gestuurd, waarvan er tien tussen 29 september en 22 oktober 1998 ter dekking zijn aangeboden. Die twaalf trailers zijn ook niet teruggekeerd uit Rusland. Wanneer vervolgens in aanmerking wordt genomen dat klaagster vanaf medio oktober 1998 geen geld meer ontving van haar Russische afnemer, dat de schuld eind oktober 1998 al tot een substantieel bedrag was opgelopen, dat vanaf begin december 1998 niets meer van de Russische afnemer werd vernomen, dat er normaliter gemiddeld 23,5 dagen verstreken tussen de dag van verscheping van een trailer naar Helsinki en de dag van nieuwe belading in Frankrijk en dat geen enkel retourtraject langer duurde dan 28 dagen, dan is onbegrijpelijk dat klaagster pas op 6 januari 1999 aan de tussenpersoon heeft gemeld dat de trailers niet meer terugkwamen uit Rusland. Een dag later is aangifte gedaan bij de politie. Het voorgaande geeft aan dat klaagster groot belang had bij het zo lang mogelijk onderhouden van contacten met de Russische afnemer. Zij besefte dat zij betaling alleen tegemoet kon blijven zien als zij de contacten bleef onderhouden. Klaagster is daarom tegen beter weten in trailers naar Rusland blijven sturen, terwijl de schuld van haar afnemer steeds verder opliep. De stelling dat de tussenpersoon onmiddellijk op de hoogte is gesteld,

toen de telefoon in Rusland door een klaagster onbekende persoon werd opgenomen, is dan ook niet vol te houden. Klaagster heeft pas op 30 december 1998 de tussenpersoon telefonisch medegedeeld dat zij wilde spreken over een onderwerp dat niet via de telefoon besproken kon worden. Klaagster heeft dus niet onmiddellijk, maar pas tweeëneenhalve maand na de verscheping van de laatste trailers en ruim een maand na het laatste contact met de Russische afnemer de tussenpersoon op de hoogte gesteld dat de trailers niet terugkwamen uit Rusland. Voorts heeft klaagster nagelaten de schade te beperken door twaalf trailers naar Rusland te sturen, terwijl zij op grond van haar meest recente ervaringen met de Russische afnemer ernstig rekening moest houden met het feit dat de trailers niet zouden terugkomen. Verzekeraars zijn daardoor in hun belangen geschaad.

De stelling van klaagster dat verweerders zelf ook iets hadden kunnen doen om de schade te beperken is niet vol te houden. Het is evident dat de schade niet meer kon worden voorkomen of beperkt op het moment dat die werd gemeld.

De tussen partijen gevoerde discussie over de vraag of de belanghebbende naast klaagster een zelfstandig recht heeft op uitkering onder de polis is marginaal en raakt niet de kern van de zaak. Wat betreft verweerders kunnen partijen die discussie verder laten rusten, mits klaagster en de belanghebbende bereid zijn te accepteren dat verzekeraars slechts eenmaal tot uitkering onder de polis zullen overgaan, indien en voorzover zij daartoe verplicht worden. Alsdan zullen verzekeraars met klaagster en eventueel met de belanghebbende willen vastleggen welke bedragen aan welke betrokkene tegen algehele en finale kwijting zijn uitgekeerd.

Met betrekking tot de klacht dat de zaak niet met voortvarendheid is behandeld wordt het volgende aangevoerd. Op 6 januari 1999 zijn verzekeraars in kennis gesteld van het feit dat de trailers niet terugkwamen uit Rusland. Op 8 januari 1999 is de expert ingeschakeld. Na bestudering van diens rapport zijn op 16 maart 1999 additionele vragen gesteld aan klaagster. De gevraagde informatie is tot heden (nog steeds) niet volledig door klaagster gegeven. De gevraagde informatie heeft onder meer betrekking op de omstandigheid dat klaagster de trailers niet als vervoerder gebruikte, maar deze onderverhuurde aan de Russen. De vragen daaromtrent zijn gesteld in verband met artikel 3.1 sub g van de voorwaarden MR VA96. Na twee briefwisselingen met de belanghebbende - klaagster had nog niet gereageerd - hebben verzekeraars dekking afgewezen. Daarna is gecorrespondeerd tot in de eerste helft van april 1999. Op 12 april 1999 hebben verweerders het concept-klaagschrift ontvangen. Op 28 april 1999 zijn partijen bijeengekomen opdat verzekeraars een definitief standpunt konden bepalen en eventueel een schikking kon worden beproefd. Begin mei 1999 wordt nadere informatie door klagers geleverd, zij het slechts gedeeltelijk. Na een analyse daarvan hebben verweerders op 20 mei 1999 gemotiveerd bevestigd dat zij dekking onder de polis afwijzen. Uit deze gang van zaken blijkt dat wel met de vereiste voortvarendheid is gehandeld.

Er moest inderdaad een groot aantal vragen worden gesteld, omdat met name klaagster vanaf het begin af aan terughoudend is geweest met het verschaffen van relevante informatie. De vermissing van de trailers is aanvankelijk summierlijk gemeld. Meer dan tweeëneenhalve maand later is klaagster voor het eerst inhoudelijk en schriftelijk op de zaak ingegaan. Tekenend is dat er begin mei 1999 nog steeds aanleiding bestaat voor klagers om nadere informatie te verschaffen. Verweerders betwisten dat zij omtrent een aantal relevante zaken nog steeds geen standpunt hebben ingenomen. Van het begin af aan is aangestuurd op het behandelen van de zaak terwijl tegelijkertijd een poging werd ondernomen de vermiste trailers terug te vinden.

Het commentaar van klagers

Naar aanleiding van het verweer hebben klagers hun standpunten gehandhaafd en nog het volgende aangevoerd.

Verweerders kunnen zich niet aan hun verantwoordelijkheid onttrekken door te verwijzen naar de tussenpersoon, nu de klachten mede tegen deze zijn gericht en deze tevens handelde als gevolmachtigde agent.

De veronderstelling dat klaagster reeds in september 1998 had moeten onderkennen dat een trailer vermist was, is onjuist. Klaagster had zelf opdracht gegeven de lading van een andere trailer in de bedoelde trailer over te laden. Klaagster heeft ook nooit gesteld dat de omlooptijd in Rusland circa tien dagen was; deze was doorgaans langer. Onjuist is voorts dat alle trailers die nadien naar Rusland zijn gestuurd, niet zijn teruggekomen. In november 1998 zijn nog zes opleggers teruggekomen en op de polis afgemeld. Gedurende vier jaar waren de transporten goed gegaan. In die tijd hebben er wel hogere bedragen uitgestaan dan het saldo per oktober 1998, maar die zijn telkens betaald. Verweerders gaan uit van een verkeerde lezing van de feiten. Het beroep van verweerders op artikel 283 K komt neer op een beroep op eigen schuld als bedoeld in artikel 276 K. In de polis wordt evenwel gerenuntieerd aan artikel 276 K.

In artikel 4 van het clausuleblad H.C. 91 is bepaald dat de artikelen 3.2.1.2 en 3.2.2.2 van de Nederlandse beurspolis voor landmateriaal 1991 worden gewijzigd in die zin dat ook gedekt is de schade die klaagster lijdt uit hoofde van aansprakelijkheid jegens de verhuurders.

Het verweer met betrekking tot de te late melding van de schade door klaagster is speculatief en getuigt van stemmingmakerij.
In het expertiserapport is vermeld dat het op 15 februari 1999 is opgemaakt.

Verweerders hebben pas op 16 maart 1999 een groot aantal vragen gesteld. Voorts hebben verweerders in het verweerschrift het beroep op bestemmingswijziging kennelijk laten varen. Verweerders hebben de discussie echter wel lang gerekt door deze kwestie (eerder) uitgebreid aan de orde te stellen. Klagers hebben meermalen aan verweerders medegedeeld dat zij niet beschikken over de door verzekeraars gevraagde informatie. Ook is de opsporing vertraagd doordat de (Nederlandse) expert heeft nagelaten een door de Russische expert gevraagde power of attorney ter hand te stellen.

2000/30 Mo

Het oordeel van de Raad
1. Met betrekking tot het verwijt dat de zaak niet voortvarend is behandeld kan uit de aan de Raad overgelegde stukken het volgende worden afgeleid. Verzekeraars hebben na ontvangst op 6 januari 1999 van de melding dat dertien koeltrailers werden vermist, op 8 januari 1999 een expert ingeschakeld. Naar aanleiding van diens rapport zijn op 16 maart 1999 aanvullende vragen aan klaagster gesteld. Vervolgens hebben partijen gecorrespondeerd en heeft een bespreking plaatsgevonden. Op 20 mei 1999 hebben verzekeraars het beroep op dekking afgewezen. Uitgaande van deze gang van zaken hebben verzekeraars in redelijkheid kunnen aanvoeren dat met de vereiste voortvarendheid is gehandeld. Dat standpunt is niet onverdedigbaar. De goede naam van het verzekeringsbedrijf is niet geschaad.
2. Het tweede onderdeel van de klacht heeft betrekking op het door verzekeraars ingenomen standpunt dat er geen dekking is onder de polis. Deze klacht is in een aantal onderdelen nader toegelicht.
3. Gelet op de aard van de onderwerpen waarover partijen, die beiden door advocaten worden bijgestaan, van mening verschillen, onder meer over toepasselijkheid van polisvoorwaarden en over de relevante feiten, en in aanmerking genomen dat onder deze omstandigheden de tuchtrechtelijke procedure voor de Raad zich niet ertoe leent om de relevante feiten en omstandigheden vast te stellen, mogen verzekeraars, gelet ook op de omvang van de claim, het onder deze omstandigheden laten aankomen op een door klagers aan te spannen civiele procedure. Verweerders hebben aldus de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 3 april 2000 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. E.M. Dil-Stork en Mr. W.R. Veldhuyzen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)